

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie R 682/2004-1,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy

znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „O STORE” dla usług z klasy 35 — wspólnotowy znak towarowy nr 2 074 599

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Venticinque Ltd.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Wcześniejszy krajowy słowny znak towarowy „THE O STORE” dla towarów i usług z klas 18 i 25

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania zarówno skarżącej, jak i Venticinque Ltd

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ towary i usługi nie są do siebie absolutnie podobne, a w odniesieniu do pozostających w konflikcie znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd z uwagi na to, że charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego „THE O STORE” jest bardzo ograniczony. Ponadto nie dostarczono jakiegokolwiek dowodu, że „THE O STORE” jest w jakikolwiek sposób znany lub utrwalony na rynku francuskim.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2006 r. — Usha Martin przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-119/06)

(2006/C 154/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Usha Martin Ltd (Kalkuta, Indie) [przedstawiciele: K. Adamantopoulos, adwokat i J. Branton, solicitor]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, decyzji Komisji z dnia 22 grudnia 2005 r. zmieniającej decyzję 1999/572/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii, opublikowanej w dniu 26 stycznia 2006 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. UE L 22 str. 54, z 26.1.2006) („zaskarżona decyzja”) w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej i wycofuje obowiązujące wcześniej zobowiązanie cenowe,
- stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, rozporządzenia Rady (WE) nr 121/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli, pochodzących między innymi z Indii, opublikowanego w dniu 26 stycznia 2006 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. L 22 str. 1, z 26.1.2006), w zakresie w jakim dotyczy skarżącego i wykonuje zaskarżoną decyzję o wycofaniu zobowiązania cenowego skarżącego,
- obciążenie Rady Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący jest producentem eksportującym liny z drutu stalowego z Indii do Unii Europejskiej.

Decyzją z dnia 13 sierpnia 1999 r. ⁽¹⁾ Komisja przyjęła zobowiązania cenowe złożone m.in. przez skarżącego w ramach postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii.

Decyzją nr 2006/38 ⁽²⁾ Komisja wycofała zgodę na przyjęcie zobowiązania cenowego złożonego przez skarżącego – jak twierdzi on – na tej podstawie, że skarżący nie zgłosił sprzedaży dokonanych poza zakresem zobowiązania cenowego oraz deklarował jako pochodzące z Dubaju produkowane tam liny i kable z drutu stalowego podczas, gdy wskutek niewystarczających operacji przetworzenia indyjskich surowców, produkty te miały pochodzenie indyjskie. Rozporządzeniem nr 121/2006 ⁽³⁾, wykonując decyzję Komisji, nałożono ostateczne cło antydumpingowe.

Co się tyczy niezgłoszenia sprzedaży dokonanych poza zakresem zobowiązania cenowego, skarżący twierdzi, że było ono skutkiem zwykłej pomyłki i podnosi naruszenie zasady proporcjonalności, jako że nie było to istotne naruszenie zobowiązania cenowego a zatem jego następstwem powinno być pouczenie, by nie dochodziło do tego rodzaju naruszeń w przyszłości a nie wycofanie zobowiązania cenowego. Skarżący podnosi dalej, że nie doszło do wyrządzenia znacznej szkody przemysłowi wspólnotowemu.

Gdy chodzi o deklarowane pochodzenie z Dubaju, skarżący twierdzi, że instytucje naruszyły prawo dokonując błędnej analizy pochodzenia jako że Komisja zdaniem skarżącego oparła się na kryterium zmiany pozycji taryfowej rozpatrywanego produktu podczas gdy w jego opinii istotnymi kryteriami są:

- i. ostatnia istotna obróbka lub przetworzenie;
- ii. przetworzenie musi być ekonomicznie uzasadnione;
- iii. przetworzenie musi zostać dokonane w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu;
- iv. przetworzenie musi powodować wytworzenie nowego produktu lub stanowić istotny etap wytwarzania.

Ponadto, można było zastosować sankcje mniej dolegliwe niż wycofanie zobowiązania cenowego, takie jak pobranie cła antidumpingowego przez organy celne państwa członkowskiego lub wymóg wstrzymania wywozu z Dubaju lin produkowanych ze skrętki pochodzenia indyjskiego.

Skarżący podnosi zatem naruszenie prawa materialnego, brak uzasadnienia, nadużycie władzy i naruszenie zasady proporcjonalności.

-
- (¹) Decyzja Komisji 1999/572/WE z dnia 13 sierpnia 1999 r. przyjmująca zobowiązania zaproponowane w związku z postępowaniem antidumpingowym dotyczącym przywozu stalowych lin i drutu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Węgier, Indii, Republiki Korei, Meksyku, Polski, Południowej Afryki i Ukrainy (Dz.U. 1999 L 217, str. 63)
- (²) Decyzja Komisji z dnia 22 grudnia 2005 r. zmieniająca decyzję 1999/572/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antidumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii (2006/38/WE) (Dz.U. 2006 L 22, str. 54)
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 121/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli, pochodzących między innymi z Indii (Dz.U. 2006 L 22, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2006 r. — British Nuclear Group Sellafield przeciwko Komisji

(Sprawa T-121/06)

(2006/C 154/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Nuclear Group Sellafield Limited (Sellafield, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Percival, A. Renshaw, J. Isted i G. Bushell, solicitors oraz R. Plender, barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności środków, o których mowa w art. 2, 3 i 4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania;
- zarządzenie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty

Skarżąca zaskarża decyzję Komisji z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie procedury w trybie art. 83 traktatu Euratom (BNG Sellafield Limited). Zaskarżoną decyzją Komisja wydała ostrzeżenie na podstawie art. 83 ust. 1 lit. a) EWEA. Komisja zarzuca, że skarżąca naruszyła określone przepisy traktatu Euratom i rozporządzenia 302/2005 (¹), dotyczące ciężących na niej szczególnych obowiązków sprawozdawczych oraz przepisów dotyczące dostępu do niektórych urzędzeń. W związku z tym Komisja zażądała, aby skarżąca podjęła określone działania w terminach przewidzianych w zaskarżonej decyzji.

Na uzasadnienie skargi skarżąca podnosi, po pierwsze, że Komisji nie przysługują kompetencje do wydania zaskarżonej decyzji i do zastosowania środków nałożonych na skarżącą. Według skarżącej Komisja nie ma prawnych kompetencji do zastosowania nałożonych środków, obejmujących działania związane z zasadami zapewniania jakości oraz standardami ewidencji i kontroli materiałów jądrowych, które wykraczają poza zakres obowiązujących przepisów dotyczących zabezpieczeń.

Skarżąca podnosi również, że pozwana naruszyła zasadę pomocniczości, gdyż nałożone środki wkraczają w kompetencje właściwych władz krajowych.

Według skarżącej, zaskarżona decyzja jest ponadto uzasadniona, w całości lub w części, kwestiami bezpieczeństwa, a nie kwestiami dotyczącymi zabezpieczeń, a zatem art. 83 EWEA nie może stanowić właściwej podstawy prawnej do jej wydania.

Po drugie skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, nieprzeprowadzając pełnego i prawidłowego postępowania na gruncie art. 83 EWEA. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie powiadomiła jej o swoich zastrzeżeniach, nie umożliwiła jej przedstawienia własnego stanowiska oraz naruszyła jej prawo do obrony.

Po trzecie, skarżąca stwierdza, że Komisja, dokonując ustalenia, iż skarżąca nie wykonała ciężących na niej obowiązków dotyczących zabezpieczeń, naruszyła traktat Euratom i prawne zasady związane z jego stosowaniem, dopuszczając się oczywiście błędu w ocenie i naruszając zasadę pewności prawa.

Po czwarte, skarżąca powołuje się na naruszenie zasady proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań.